

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Meditationes, De Vita Et Passione D. N. Iesv Christi

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

IV. De filia Cananææ à Christo sanata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59846](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59846)

DE FILIA
CANANEAE
A CHRISTO SA-
NATA.

MEDITATIO IV.
EVANGELIVM.

Matth. 15.
Marc. 7

Egressus inde IESVS se-
cessit in partes Tyri & Sido-
nis, & ingressus domū, ne-
minem voluit scire, & non
potuit latere. Nam mulier Canana
gentilis, Syrophœnissæ genere, cuius
filia habebat spiritum immundum,
statim vt audiuit de eo, à finibus il-
lis egressa, & domum ingressa clama-
uit dicens ei. Miserere mei Domine,
fili David, filia mea malè à dæmonio
vexatur. Qui non respondit ei ver-
bum. Et accedentes discipuli eius ro-
gabant eum, dicentes, Dimitte eam,
quia clamat post nos. Ipse autem re-
spondens ait, Non sum missus nisi ad
oues

oues quæ perierunt domus Iſrahel.
 At illa venit, & adorauit eum dicēs,
 Domine adiuua me. Qui respondens
 ait. Sine prius saturari filios; non est
 enim bonum sumere panem filiorū
 & mittere canibus. At illa respondit.
 Vtique Domine. nam & catelli edūt
 de micis quæ cadunt de mensa do-
 minorum suorum. Tunc respondens
 I E S V S ait illi. O mulier magna est
 fides tua, fiat tibi sicut vis. Et cum ab-
 iisset domum suam inuenit puellam
 iacentem supra lectum & dæmoniū
 exiisse.

FIGVRA.

Mulier Sunamitis filio mortuo *4. Reg. 4.*
 domi relicto, quasitū abijt He-
 lizæum Prophetam, abijciensq; se cum
 multo dolore & lachrymis ad eius pe-
 des, non ante dimittere filium suum con-
 ferret.

PROPHETIAE.

1. **B**onus est Dominus sperantibus in eum, Thren. 3.
 anime querenti illum.

2. Non

- Ibid.* 2. Non repellat in sempiternum Dominum,
quia si abiecit, & miserebitur secundum mul-
titudinem misericordiarum suarum.
- Ibid.* 3. Noni diluculo, multa est fides tua.
- Psal. 101.* 4. Respexit in orationem humilium, & non
spreuit preces eorum.

CONSIDERATIONES.

Psalm. 1. Tandem tempus erat benedictæ IESV, pastor bone, ut te à dilecto tuo grege segregares, & in viam te dares ad quærendum unicam illam & aberrantem ouiculam, quæ possessa, & malè tractata à lupo infernali per incultum Gentilitatis desertum miserabiliter oberrabat. Quomodo enim unquam illa ad suum verum pastorem reuerti potuisset, si tuam dulcem vocem non exaudiisset, si tuum amabilem vultum non agnouisset? Discedit ergo IESVS ex Iudæa, & vadit in partes Tyri & Sidonis terram gentilium. Et ecce mulier quædam Cananæa cognita fama de IESV, è finibus suis egressa, cepit post CHRISTVM clamare, & misericordiam eius implorare. Venit hæc mulier alienigena & idololatra, à Gentibus egressa, instar nouelli rami ex oleastro decerpti, ut inseratur in oliuam fructiferam; uti fecit quoque Centu-

rio . Vide quemadmodum Salvatore conferente se in illas partes , mox hæc mulier se ipsi adiunxerit . Nunquam Cananæa ex finibus suis egressa fuisset , si non prius CHRISTVS se contulisset ad illos , sicut nec Samaritana conuersa fuisset à CHRISTO , si ipse non dignatus fuisset transire Samariam : in quo optimè didicimus , illum esse petram angularem , qui connectere debebat in vnum duos parietes , populum Iudæum scilicet & gentilem , vnam ex vtroque constituens Ecclesiam . Et quamuis Christus , dum vixit in carne , præcipuum studium adhibuit in procuranda salute Iudæorum , & per Apostolos tantum gentiles ad fidem vocauerit ; tamen quamdiu in terra conuersatus est , femina quædam sparsit , & per spicua inditia dedit conuersionis huius , vniõisq; Gentilium . Nam hac de causa , simulatq; natus est , ex oriente euocauit Magos , gentilitatis primitias . Post attraxit ad fidem Centuriorem : agnoscendum se præbuit , imò & prædicauit Samaritanis : desiderium dedit gentilibus , vt tanto studio cuperent eum videre & audire . Ac denique nunc attrahit hanc Cananæam è media gentilitate eam euocando . Quanquam autè

Ioan. 4.

Ephes. 2.

Matth. 2.

Matth. 8.

initio

initio se præbuerit ei durum & austerum ; nihilominus ipse interius eam trahebat & illuminabat: ipse dedit ei fidem tam claram de se ipso, illam humilitatem tam admirabilem, illam prudentiam plus quam muliebrem, illam patientiam qua post tot repulsas, constanter in finem perseverans, omnia sua postulata obtinuit. O rem stupendam & mirabilem. Iudæi domestici & familiares Christi, populus Dei electus & dilectus, Patriarcharum & Prophetarum filij, Apostolorum Patres, imò ipsius Christi, eum fugiunt, deserunt, exterminant. Et Cananæa mulier externa filia & mater idololatraram, & inimicorum Dei illum desiderat, quærit, suscipit.

2. INCIPIT igitur clamare Cananæa post Christum, *Miserere mei Domine, fili David, filia mea malè à demonio vexatur.* Considera animum magnum mulieris huius; quod, licet esset externa, & Christo ignota, imò abominabilis, ut erant omnes gentiles, Iudæis; nullo tamen mediatore vsa est, ut aditum haberet ad CHRISTVM. Non prius adiit Iacobum, non precata est Ioannem, multò minus se commendavit Petro, ut pro se intercederet, sed

totum

totum huius negotij pondus in se recepit, atque si filia calamitas, suaque miseria satis esset ad impetrandum quod volebat. Vide quoque, quam eximia fuerit eius fides, quomodo vno momento ex idololatra commutata sit in Evangelistam: nam paucis his verbis expressit & confessa est utramque CHRISTI naturam, & simultissimum Incarnationis mysterium. Confessa est eius humanitatem, cum eum appellavit filium Dauid, hoc est, natum secundum carnem ex regia stirpe Dauid. Confessa quoque est eius diuinitatem, vocando eum Dominum, & dicendo, *Miserere mei*, Misereri enim est proprium DEI, qui solus potest omnes tollere humanas necessitates & miseras. Dicit igitur, *Domine fili Dauid*, ac si diceret, Tu Deus & homo, tu Deus pro hominibus incarnate, miserere mei, cuius amore voluisti meam carnem suscipere. Breuis petitio, sed quæ in se infinitæ benignitatis pelagus continet: nam in hac postulatione misericordiæ, continentur omnia bona quæ optari vel postulari possunt. Considera deinde mirabilem huius Cananæ prudentiam, quod relicta domi filia agra, Domino supplicatum vadat, eique vt misericordi medico, agri-

Matth. 9. aegritudinem suae filiae exponat. Non
 vrsit eum cum Regulo vt domum suam
 veniret, neq; vt imponeret ei manum
 cum Archisynagogo, quasi diceret.
 Domine satis est me tibi exposuisse
 meam necessitatem, & petitionem me-
 am proposuisse: tuum est eligere mo-
 dum, quia tu non solum praesens, verum
 etiam absens idoneum potes praebere
 remedium. Vbi quoque considera, cum
 cum filia sit obsessa à dæmone, ipsa ta-
 men dicat, *Miserere mei*, nimirum quia
 saepenumero ob peccata parentum ce-
 stigantur filij: sicut propter peccatum
 2.Reg. 12. Dauid commissum, Deus voluit mor-
 ri eius filium. Et ideo dicit. *Miserere*
mei, & sanabitur filia mea, mihi con-
 dona culpam, & illa libera erit à peccato.
 Præterea non dixit, *Miserere me* filia
 sed *mei*, ac si dicere vellet, filia mea
 quia à dæmone obsessa est, nec tormen-
 ta nec dolores corporis sui sentit: *Miserere*
 ego sum, quæ crucior, & cor meum tan-
 tum plenum dolore est, atque ideo *Miserere*
mei. Ego per me ipsa venio ad te, &
 ipsa te precor, non allego mea merita,
 non iustitiam postulo, agnosco enim
 meos defectus, tantum in tua bonitate
 confido, tantum misericordiam à te
 flagito. Vide audaciam mulieris. Ch.

rubin in cælo ad filij DEI præsentiam contremiscunt, & mulier immunda & peccatrix in terra omni metu vacua illum accedit & alloquitur. Angeli verentur eius Maiestatem in paradiso, & mulier in hac lachrymarum valle non verecundatur in eius præsentia, imò importunè constringit extollendo vocem, & dicendo: Misere mei.

3. IAM quid facies hic, bone IESU, ô dulcis amator hominum? fieri non potest quin viscera tua cômoucantur, super huius mulieris miseria. Quare nec aliud ei à te expectandum fuit, præter benignam responsionem, quã semper impartiri soles. *Sed non respondit ei verbum Saluator mundi, qui est ipsa cômiseratio & caritas, nullum reddit verbum huic miseræ pro auxilio ad se confugienti? Fons vitæ tacet, declarans se exliccatum. Misericors Medicus negat medicinam, recusat curam. Quæ hæc res noua Domine mi? Si tu ille es, de Psal. 9. 101.* quo scriptum est, quod exaudias desiderium pauperum, & non spernis preces humilium, cur non exaudis tantoperè te rogantem, imò, non respondendo, etiã videris contemnere & respue-
re? Si tu dixisti, qui petit, accipere; & Matt. 7.

E qui

qui quærit, inuenire, qui pulsat, ei aperiri, cur hæc quæ tanta fide & humilitate petit, tanta sollicitudine quærit, tanta vehementia pulsat, non solum nihil accipit, vel inuenit, non admittitur in domum, sed etiam indigna reputatur responso? Si enim fortè illud facis quod sit mulier gentilis, erat similiter gentilis Centurio, cui non solum petenti statim annuisti, verum etiam non petenti, obtulisti te eius domum adire velle. Si ad fidem quoque respicias, inuenies hanc fidem Cananæ nulla re inferiorem fuisse fide Centurionis: illa enim etiam credidit, quantumuis absentem, posse viuentem filiam suam sanitati restituere. Denique, si idèò responsum negas, quia illa sit peccatrix, & Samaritana fuerit peccatrix, & Zachæus, & alij complices, quos diuersis beneficijs, etiam non rogatus, affecisti. Verum benignissimus IESVS etiam si simularit se non audire hanc mulierem, non id fecit quod aspernaretur illam, vel ab ea horreret: nam ipse erat, qui in corde eius clamabat, & fecit postulare misericordiam, sed ne occasionem daret suis calumniatoribus. Quare & eadem de causa vetuit suis discipulis, ne prædicarent.

dicarent in ditione gentilium, volens
 pfectam cōuersionem & salutem gen-
 tium prorogare in tempus quod erat
 post mortem suam & resurrectionem.
 Fecit quoq; idem, vt mundo peteface-
 ret thesaurum tantarum virtutum in a-
 nimo eius reconditarum. Vnde non
 tam negauit, quàm distulit gratiam, vt
 ex constantia precandi clarius eius e-
 luceret fides, & humilitas, & patientia,
 & perseuerātia in aliorum exemplum.
 & maius eius meritum, vt nempe po-
 stea vberius exaudiretur & remunera-
 retur.

4. PERSISTEBAT interim Cana-
 naea plorando & clamando insequi
 CHRISTVM; hic verò nullo re-
 sponso dato, nullo ad eam respectu
 facto iter suum prosequabatur. Ergo
 Apostoli, licet vocibus lamentabili-
 bus commoti, partim miserescentes ei,
 partim cernentes Dominum tam esse
 durum, ignari mysterij, non tamen
 ausi sunt pro illa intercedere. Itaque
 in aliud consilium venerunt, vt adi-
 rent CHRISTVM, dicerentque, vt
 saltem velit eam dimittere, ne clamo-
 ribus suis amplius obtunderet ipso-
 rum aures. Verisimile est Cananæam,
 vt vidit CHRISTVM nihil respondere.

memorem suæ indignitatis, conuertisse preces suas ad Apostolos, vt illi salutem pro se intercederent. O Sancta mulieris importunitas, quæ cum per se non potest gratiam obtinere, animum non despondet, non se subtrahit è conspectu, sed mittit mediatores, quærit aduocatos. Christus ergo respondit Apostolis. *Non sum missus, nisi ad oues quæ perierunt domus Israhel.* quasi diceret; illa non est ex meis ouibus, non cognosco illam, nec veni pro ipsa, itaque habet patientiam: quandoquidem ad eam minime spectant hæ gratiæ. Hic potest tu perpendere, si prima vice Domini tuo suo silentio cor afflictum huius mulieris verberarit, nunc hoc responso, quasi si nouo vulnere inflicto maiorem in modum cumulatam fuisse dolorem. Cæterum, bone Domine, quænam est hæc tua excusatio? An tu carnem assumpsisti, & in ea tanta mysteria operari voluisti, vt tantum exiguum modum di angulum saluares? Descendisti de cælo diuinam maiestatem tantopere demittens pro vna natione Iudeorum, contemptis tot alijs populis & nationibus per vniuersum orbem diffusis? Si igitur missus non es nisi ad oues Israhel, quid illud est a tuo æterno

tre olim dictum per Prophetam ; *Dabo tibi gentes hereditatem tuam , & possessionem tuam terminos terrae .* Et per alium. *Psal. 2. Parum est vt sis mihi seruus ad suscitandas tribus Iacob , & feces Israhel conuertendas : ecce dedi te in lucem gentium , vt sis salus mea vsque ad extremum terrae .* Verum ex alia parte hæ , aliæq; multæ prophetiæ , quæ de Christo existant pro vocatione gentium , non repugnant vlllo modo his Christi verbis : Nam ille verè fuit missus ad oues quæ perierunt domus Israhel , vt figillatim eas vocaret , illas sanaret , illas prædicatione sua ad fidem conuerteret , idq; per se in sua persona. Deinde etiam fuit missus , ad vocandas gentes , easdemque sanandas , ad fidemque conuertendas , sed præcipuè per Apostolos. Fuit denique missus ad prædicandum , primò Iudæis , & deinde gentilibus , secundum illud Apostoli : *Vobis oportebat primùm loqui verbum Dei : sed quoniam repellitis illud , & indignos vos iudicatis æternæ vitæ , ecce conuertimur ad gentes .* *Acto. 13.*

5. CONSIDERA , quomodo toties repulsam passa , bona Cananæa , nõ pudefacta sit , non metu consternata ; sed , constans in proposito , & fiducia , quam de bonitate & potentia Saluatoris

ris conceperat, quoniam alia via non
 successit, ipsa se ad CHRISTI pe-
 des supplex abiicit, dicens. *Domine ad-
 iuuame.* ac si diceret: Si huc usque
 tuis ouibus non fui, *nam* volo esse,
 pro tali me offero, atque in signum hu-
 ius te adoro & veneror, velut ovis sine
 um pastorem. Domine adiuua me, sicut
 ut pastor iuuat suas infirmas oues
 debiles. Ex alia parte vide, quomodo
 Dominus, quo illa magis multiplicat
 preces, hoc magis multiplicet repu-
 sam; nec iam amplius Iudaeos appel-
 let oues, sed filios; ipsam verò voce ce-
 nem, dicens: *Non est bonum sumere panem
 filiorum & mittere canibus*, indicans hanc
 forma loquendi, non fuisse conueni-
 ens doctrinam Euangelicam, miracu-
 la, & alia ad salutem hominum specta-
 tia eripi filiis, & dari gentibus, quae per
 idololatriam similes factae erant canibus.
 Iam si ad hoc durum responsum
 Cananæa recessisset, tanquam canis ve-
 nisset, & tanquam canis abiisset. Sed
 quia resistit, & constanter perseuera-
 uit, è cane facta est mulier: importuna
 fuit quidem in petendo, sed hac ipsa
 importunitate suam humilitatem de-
 clarauit, & CHRISTI misericor-
 diam extorsit. Vide quomodo appella-
 tionem

tione canis non sit indignata, non succensuerit Domino, non obmurmurauerit; non ad aliorum laudes indoluerit non ad sui vituperationem moerore contracta sit, sed humiliter responderit, dicens: Etiam Domine, confiteor me canem esse. Hoc quidem meum nomen est, sed ideo non debes me à te repellere, & tua gratia, quam peto excludere: *nam & catelli edunt de micis, quæ cadunt de mensa dominorum suorum;* quasi diceret; Non peto à te panem integrum, quo vescuntur filij Domini mei, sed exigua fragmenta & micæ quæ dantur catellis. O verba humilitatis, prudentiæ & sapientiæ plena: nam CHRISTO dicente, *Non est bonum,* illa respondit, *Utique Domine,* Christo vocante Iudæos filios, illa vocat suos dominos. CHRISTVS ei attribuit conditiones canis, & illa non solum conditiones illas recipit, sed etiam longius se sponte dimittit, vocando se catellum. Non ita fecerunt superbi Iudæi, qui reprehensi à Christo iactabundi responderunt. *Semen Abrahamæ sumus, & nulli vnquam seruiuimus, & ex Deo nati sumus.* Vnde euenit, vt per superbiam suã, velut Christus eis dixit, ex filijs Dei facti sint filij diaboli. Contra,

hæc bona mulier confitetur se canem
& Iudæos appellat Dominos : unde ac-
cidit, vt relictis conditionibus canis, fi-
cta sit filia Dei. Demonstravit etiam
magnam prudentiam & sapientiam
his enim verbis, existens mulier genti-
lis, quodammodo, vt ita loquar, ipsam
Dei sapientiam superavit : nam ea ipsi
verba, quibus Dominus vsus est ad eam
à se repellendam, & gratiam ei negan-
dam, loco argumenti quo Dominum
in suam sententiam traheret, vsurpa-
uit: ac si diceret. Tu me appellas canem
& me esse canem confiteor : itaque tra-
cta me & pascere tãquam catellũ: nã lice-
his non detur panis integer, nã tamen
negantur micæ, & frustra de mensa ca-
dentia.

Math. 12. 6. O quàm bene dixisti bone IESU,
quod *Regnum celorum vim patitur, &
violenti rapiunt illud.* Magnam vim ce-
te adhibuit hæc mulier: primò sibi, in
toleranda cum tanta humilitate & pe-
tencia, repulsa & contemptu proprio.
Deinde tibi, quia sua importunitate
quasi vi illata è manibus quadantenus
extersit gratiam, quam videbaris ei ne-
gare. Et benè dicit Euangelium, te in-
gressum domum, nemine animaduerten-
tente, sed tamen nō potuisse latere: hæc
enim

Marc. 7.

enim
bus te
tem l
tuam
diæ c
mag
coact
magna
const
credi
habu
imple
liãs d
nocte
dato
existe
possit
terit,
micus
tenti
cit hæ
uinæ
nem e
bebat
seuera
minur
petijt
vel po
bi sicut
ei bon

enim mulier importunis suis clamoribus te exire compulit, teq; pregredientem longius ita cohibuit, vt bonitatem tuam dissimulare, & viscera misericordiae claudere amplius non potueris, sed magna eius fide & humilitate victus, coactus sis exclamare & dicere. *O mulier magna est fides tua.* Magna, quia rara & constans: magna, quia magnis rebus credidisti, & magnam in me fiduciam habuisti. *Fiat tibi sicut vis.* Quam verè impletum est tunc, quod Dominus aliàs dixit. si quis egerit pane, & ideo nocte adierit domum amici, vt cōmodo illum ab eo capiat: si amicus iam existens in lecto excuset se, quod non possit surgere, & ille pulsare non destiterit, importunitate tandem victus amicus cogetur surgere, & porrigere petenti omnia necessaria. Non secus fecit hæc bona Cananæa, pulsauit ad diuinæ misericordiae ianuam, petiuit panem eius gratiæ, quia filia sua opus habebat, sæpiusque repulsa, eousque perseuerauit, donec dulcis hic amicus, hominum amator, nō solum dedit quod petijt, verum etiam quicquid voluit vel potuit desiderare, dicens ei, *Fiat tibi sicut vis.* Verum quid est quod dicis ei bone IESV: an ergo, si illa peteret,

Luc. II.

E s

non

non vt canis, sed vt filia comedere in mensa tua, in societate Angelorum, et acquiesceres? Præterea si peteret à te calum cum omnibus diuinæ tuæ gratiæ thesauris, certum est te aliud non esse ei responsurum, quàm, Mulier fiat tibi sicut vis. Imò tanta est liberalitas tua, vt sis paratus etiam te ipsum dare vni cani. O stupor hominum, ô angustum cor peccatorum. Deus, si te humiliare velis, & ad eum conuertere, est paratus te donare amplitudine cæli cum omnibus suis bonis, vt regnum possideas æternum, imò paratus est te ipsum dare summum & infinitum bonum, & tu aliud non desideras nec quæris, nisi vnum miserum palmum terræ, hoc est, breue & temporale gaudium huius vitæ mortalis?

7. Age verò quæ micæ, quæ fragmenta isthæc sint tanto studio a Cananæa expetita videamus. Si enim micæ de mensa Domini dilapsæ, tam suauis & optabiles sunt, quàm pretiosa & desiderabilia fercula erunt quæ sunt supra mensam collocata? Micæ sunt omnia beneficia temporalia à Domino in hac vita corpori nostro concessa, vt opes, sanitas, & quod Cananæa petebat,

bat, demonis expulsio è filia, ferculum verè regium & diuinum est, quando D E V S seipsum degustandum præbet animæ nostræ, illamque suis donis & charismatibus cælestibus locupletat. Ditissima verè est mensa CHRISTI Domini nostri, omni eduliorum lautitie & copia instructa. Hæc autem alia non est, quàm sacratissima sua humanitas, in qua apposuit nobis diuinum suauissimumque cibum. Hanc mensam probè norat Magdalena, quæ ingressa domum Simonis, posthabito Pharisei conuiuio, recta se contulit ad mensam, quam Dominus ad sanctissimos suos pedes illi præpararat. Vbi degustauit dulcissimum illum cibum remissionis suorum peccatorum, & pacis conscientie suæ tantopere desideratum. Norat quoque illam Ioannes Euangelista, qui oblitus mensæ, in qua edebatur agnus Paschalis, videns vicinam se habere mensam magis opulentam & lautam pectoris CHRISTI, ad eam se adiunxit, summaque copia degustauit efficacissimum cibum illius salutaris sapientie, illius sublimis Theologie, quam postea nobis quoque in sacro suo Euangelio communicauit. Norat quoque Thomas

IOHN. 20. Apostolus, qui post Saluatoris resurrectionem extendens manum ad hanc ipsam mensam, ex aurea illa lance sacratissimi lateris eius ad se attraxit pretiosissimum cibum veritatis resurrectionis, & confessionem suae diuinitatis: unde totus extitit corroboratus & summa laetitia perfusus. Norant similiter

LUC. 24. discipuli euntes in Emaus, dum agnoscerent CHRISTVM in fractione panis, quia multo plus recreati sunt cibo illo spirituali, dum Magistrum suum resuscitatum cōspicerent, quam de resurrectione corporali accepta in diuersorio, in quo illa vespera fessi remanserant. Nouit denique tota Ecclesia quae continenter, & tam laute hoc pane caelesti & angelico nutritur ac sustentatur. Certe si mica consolationem, & charismatum spiritualium, quae ex mensa illa caelesti cadunt, & a Domino seruis suis communicantur in hoc deserto, ita satiant & oblectant, vt propter illas omnes huius mundi res contemnantur quid erit, quando videbunt se in caelo confessuros in mensa Domini, in qua eis apponetur panis integer clare visionis summi boni? De hac mensa locutus est Dominus quando dixit Apostolis: *Vos estis, qui permansistis mecum in*

LUC. 22.

tentat
cut di
datis
meo.
feruo
se erit
los pa
in regn
bere h
regni

OR
v
tus san
precab
& in tu
nibus
pter co
immu
integu
pere, h
piam sa
micas g
tua im
cis, com
obtinu
ratione
etiam a

tentationibus meis, & ego dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater meus regnum, ut edatis & bibatis super mensam meam in regno meo. Ad hanc mensam ipse sedere faciet seruos suos, ipse ministrabit illis, & ipse erit panis viuus & diuinus, quo illos pascet. *Luc. 12.* Beatus ergo, qui gustabit panem in regno caelorum, qui dignus fuerit accubere huic mensae, & caelesti conuiuio illi regni caelorum perfrui in aeternum.

COLLOQVIUM.

ORABIS CHRISTVM Dominum, ut sicut mulieri Cananaeae misertus sanitatem concessit filiae, pro qua precabatur, ita dignetur & tui misereari, & in tuis necessitatibus, atque tentationibus manum praebere. Et quamuis propter commissa peccata sis instar canis immundus, & ut canis, dignus non sis integrum panem a sua Maestate recipere, hoc est, gratuitorum donorum copiam salutem velit tibi aliquot exiguas micas gratiae suae, sine quibus anima tua immunis esse non potest ab inimicis, communicare. Quod si vel minimam obtinueris, te sperare non solum liberationem a peccato & daemone, verum etiam adoptionem filiorum Dei.

110 MEDITAT. DE VITA
DOCUMENTA.

1. **CANANAEA** ad impetrandam salutem filiae egressa est à finibus Tyri & Sidonis, regione gentium. Non potest salus animae obtineri in Tyro & Sidone, ubi Deus non cognoscitur, nec colitur. Quare cum nec in mundo cognoscatur Deus, sed potius offendatur, facile intelligis te in eorum posse consequi salutem animae tuae. Egredere ergo cum Abrahamo de terra tua, & cum Lot de Sodoma & Gomorrha, & cum filiis Israel ex Aegypto, & denique cum hac Cananea de finibus Tyri & Sidonis, & subito accurre CHRISTO Salvatori tuo.

2. Cananea petitura à CHRISTO salutem filiae, egressa est à finibus gentium. Quo significatum est, animae peccatrici, sustinere remissionem peccatorum & gratiam Dei velit, non satis esse, desistere à pravis operibus, sed etiam egredi debere ex consuetudine peccati, id est, occasiones peccandi desigere.

3. Cananea, quia bene intelligebat, quanta molestia demon filiam afficeret, cum fiducia accurrit ad CHRISTUM, & liberationem impetrauit. Male habet peccator, quando non agnoscit suam egritudinem, & afflictionem animae suae; multo verò peius, quando de salute desperat, pessimè denique, quando Medicinam aspernatur.

4. Cananea CHRISTO filiae egritudinem

dine
mon
exc
pecc
confi
anim
raue
uent
5.
CH
grati
illa
pede
enorm
spect
re del
terce
eum
donat
6.
sanar
Secur
petiti
ria qu
rento
scim
dam à
vi firm
Largi
uenien

dinem exaggerauit dicens, eam pessimè à demone tractari. Discite tu quoque peccator non excusare, sed potius exaggerare grauitatem peccatorum tuorum coram Deo, ea que sincere confiteri, detegendo omnia vulnera, sordes que anime tue: & confide quo amplius exaggeraueris infirmitatem tuam, hoc certius te inuenturum remedium.

5. Cananea, mulier gentilis non ausa adire **CHRISTVM** ad postulandam pro filia gratiam, primo adiit Apostolos, qui cum pro illa intercessissent, ausa est se ad **CHRISTI** pedes abijcere. Sic homo peccator, quando ob enormitatem suorum scelerum agnoscit se conspectu Dei indignum, quem offendit, confugere debet ad eius Sanctos, ut, cum eorum intercessione placatus fuerit, maiore fiducia ad eum recurrere possit, & scelerum suorum condonationem obtinere.

6. Cananea prius credidit Christum posse sanare suam filiam, & postea eum accessit. Secundo sepius repulsa, perseuerauit in sua petitione. Tertio confessa est se indignam gratia quam petebat, comparans se catello contento micis de mensa cadentibus. Unde didicimus tres virtutes necessarias ad impetrandam à **DOMINO** gratiam. Primo fidem, ut firmiter credamus Dominum posse, & velle largiri quod petimus, si salutis nostre sit conueniens. Secundo patientiam, ne languesca-

Prou. 26. *mus in petendo, etiam si statim voto non potiamur. Tertiò humilitatem, vt agnoscamus nos verè esse canes: eò quod more canum sepe ad vomitum peccati redierimus, & idè*

2. Pet. 2. *existimantes nos diuina misericordia indignos, prestolemur gratiam nõ pro nostris meritis, sed ex pura misericordia & bonitate Dei.*

7. *Apostoli dixerunt CHRISTO, vt mitterem illam post ipsos clamantem dimittere. Si volumus sanctos orare pro nobis, & à Deo exaudiri, conuenit, vt exemplo Cananee faciamus. Primò, clamemus, hoc est, vt orationes nostre non tantum è labris, sed ex intimo cordis penetralibus, proficiantur. Secundò vt clamemus post Sanctos id est, conuenimus eorum vestigijs insistere, imitando exempla virtutum & sancte vite ab ijs nobis relicta, vt hortabatur Apostolus illis verbis. Imitatores mei estote, sicut & ego Christi*

1. Cor. 11. **8.** *Cananea licèt gentilis & idololatria, perseverando in precibus obtinuit à CHRISTO quicquid voluit. Tantum efficit apud Deum perseverantia, vt quicquid homo à Deo postulerit ad salutem spectans, & in oratione ad ipsum & Sanctos perfiterit, etsi Deus videatur exauditionem differre, tandem tamen prolixè obtineat, etiamsi esset Canaanus aut canis immundus.*

9. *Si bonum non est, vt dixit CHRISTUS,*

sumer

*quara
fame
tui, can
crassen
das fac
eo sine
etiam c*

10.
*gratiam
beram
fessa ef
ter diu
Proph
non pos
per pec
quere p
deicit
aquis
& rim
tat is e
cet, &
mortal
it d*

sumere panem filiorum, & mittere canibus, quæ ratione bonum esse poterit permittere ut fame moriantur pauperes, filij Dei & fratres sui, canes verò & equi tui pinguescant & intrassentur. Vide igitur quemadmodum expendas facultates à Domino tibi commissas, & eo sine concessas, ut ex eo quod tibi superest etiam communices pauperibus.

10. Cananea post impetratâ à CHRISTO gratiam, inuenit filiam suam à Demonio liberam in lecto iacentem. Quamdiu anima obsessa est à demonio peccati mortalis, non aliter diuexatur, quàm hæc filia: nam, ut dicit Propheta, non est pax impijs. Peccatores *Esa. 48.* non possunt habere pacem, eò quod demon, cui *57.* per peccatum sunt subiecti, non potest relinquere pacem animæ; sed nunc eam in terram deiicit per opum terrenarum desideria, nunc aquis vanitatis immergit, nunc in ignes iræ & vindictæ, nunc in fetida sepulcra carnalitat is eam detrudis. E contra tunc anima iacet, & quiescit, quando immunis est à culpa mortali sicut dixit Propheta. Cum dederit dilectis suis somnum, nempe *Psal. 126.* magne pacis, & quietis in conscientia.

DE